

Ez jó érv volt, mindenkit gondolkozóba ejtett.

Janika mindjárt csomagolni akart, hogy még az éjjeli személyvonattal indulhasson, de anyja nem engedte. Így csak a reggeli gyorsal utazott el.

Még egyszer emlékébe vésett minden dombot, falut, sziklát, mintha örökre búcsúzna a Felvidéktől, még egyszer az elmaradó vár, a Pusztichrad, a Garam s a temető felé fordította a fejét, és fájdalmaktól verten, kétségekkel viaskodva, örök magányossággal a szívében, ment, szinte menekült, a bizonytalan jövő felé.

Majthényi György

HAJNALI ERKÉLY.

*Erkélyem rozsdás vaskalitka
de bearanyozza szent varázs,
ha gyöngyfényben a hajnal titka
tárul: csillog a durva rács...*

*Vedlett rácson hajnalka fut
s vigyázza az aranykaput:
hol üvegflótán rigói jütty kel
s nyomában lángzó kősöntyűkkel,
harmatcsepp-gyöngyös, kibontott hajjal
Evoé napfény! beláncol a hajnal.
Napközbe virága: jonnyadt-asszú, árva
a sokszínű tölcésér szintelen, halvány
mint csókban elégett, hervatag, hollány,
ha vágyteli ajkát a napcsók lezárta.*

*Ám hajnali napnyíl égre ha pendül:
száz lila kürtje kiharsog a esenából
Száz piros ajka, a rózsautánzó:
hajnali csóktól, hajnali táncból
kinyílik lángzón.*

*Erkély ez? vagy tán gondola,
mely égbe libben, mint a héja?
vagy dervis hősín minaréja:
hol szárnyat ölt a gondolat?*

*Csak játszi csalfa bús varázs:
nappali szemnek durva rács.*

Simon Gyula.